

A kicsi kenyeres kézikocsi

Írta: Gayle Kinney-Cornelius
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„... amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17).

Somi kinyitotta a szemét és ásított. Valami finom illatot érzett.

Mmm! Apa kenyeret süt! – gondolta Somi.

Apa minden szombaton sült kenyeret a családnak. Somi szerette nézni, ahogy Apa kivesszi a sütőből a ropogós, barnás cipókat. Az első szeletet mindig ő kapta.

Csak hogy ma nincs is szombat – jutott eszébe. – Akkor Apa miért süt?

Somi kikászálódott az ágyból és kiment a konyhába. Megkérdezte Apát, hogy mit csinál.

„Emlékszel, mit kért tőlünk a püspök?” – kérdezte Apa.

Somi bólintott. „Azt kérte, hogy segítsünk az embereknek. És én segítettem is Márta néninek felvinni a csomagját az emeletre. Emlékszel?”

„Ügyes voltál – mondta Apa. – Imádkoztam arról, hogy én mivel tudnék segíteni. Az jutott eszembe, hogy kenyeret sütök másoknak.”

Somi bekukucskált a sütő ablakán. Megszámolta a cipókat.

„Egy... kettő... három... négy. Kinek fogjuk odaadni a kenyeret?”

„Látod, ebben szükségem lesz a segítségedre – mondta Apa. – Az egyik cipó Márta nénié lesz. Kettő a Molnár családé. Kinek adjuk a negyedik cipót?”

Somi elgondolkodott ezen.

„Esetleg Laci bácsinak?” – kérdezte Somi. Laci bácsi is abban a házban lakott, ahol ők. Nem nagyon mozdult ki a lakásából. Leginkább csak az ablakból nézte az embereket.

„Ez kiváló ötlet!” – mondta Apa.

Amikor kiszültek a kenyerek, Somi segített Apának becsomagolni őket. Aztán fogta a kézikocsiját. Belerakta a cipókat.

„A kenyeres kézikocsi indulásra kész!” – jelentette ki Somi.

Apa segített Sominak húzni a kézikocsit. Somi szívét kellemes érzés töltötte el: olyan melegséget érzett, mintha csak a kenyerekből áradna, amelyeket szét fognak osztani. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Vermontban él.